

ham derom eller ønsker det, eller ogsaa Defensor mener at være stærkt overbevist om, at det er nødvendigt til Sagens rette Behsning; men skulde det findes, at Defensor ved at optage saadanne Thingsvidner har gjort sig skyldig i Overtrædelse af sine Pligter, har gjort sig skyldig i unødvendig Forhaling af Sagen og derved paadraget det Offentlige eller Andre Omkostninger — for det er jo Taltale, der i det Tilfælde, han dømmes, skal udrede Omkostningerne og hvem dette i første Række paalægges — saa er Sagførerens Ansvar der, og Domstolene synes ikke at vige tilbage for at paalægge Sagføreren et Ansvar, hvor de mene, at et saadant virkeligt er forskyldt. Jeg har læst i de offentlige Blade, at der fornylig er faldet en Høiesteretsdom, som tilpligter en Underdommer at betale Omkostningerne ved Baretægtsfængslet med Hensyn til en Arrestant. Jeg har ingen Grund til at tro, og den ærede Justitsminister tror det heller ikke, at dersom Retterne skulde finde, at en Sagfører burde ifølge den Maade, hvorpaa han uforsvarligt har behandlet Sagen, selv betale Omkostningerne ved Baretægtsfængslet, vilde de ikke undlade — sandsynligvis — ogsaa at paalægge ham dem, men det er dog bedre, at Baretægtsarresten, selv om saa skal være, varer noget længere, naar derved Ufskyldigheden kan komme frem, end at man dömmet en Ufskyldig, fordi man har været bange for at forlænge hans Baretægtsarrest. Iøvrigt vilde disse Thingsvidner kunne gaa meget hurtigt og med temmelig kort Stævningsvarsel. Jeg vil dog tilføje endnu her, at det af og til — jeg vilde fuldstændig tage fejl, dersom jeg sagde ofte, nei paa ingen Maade ofte, endogsaa kun sjældent — er hændet mig, at jeg har følt et stærkt Savn af ikke selv at kunne i min Stilling som Defensor optage Vidneforklaringer til Oplysning i Sagen. Og det er adskillige Gange hændet, efter min Mening, men kun sjældent, at Sagen staar paa en Maade, som den ikke i Virkeligheden burde have gjort, og er gaaet den Taltale imod. Ved disse Ytringer har jeg ogsaa besvaret, hvad den meget ærede Minister sagde angaaende Omkostninger ved Appeller. Omkostningerne ved Appellen forstørres jo ikke derved, at man optager Thingsvidner. Der kan kun være Spørgsmaal med

Hensyn til Forstørrelse af Baretægtsfængselsomkostninger for den Autoritet, som skal staa i Forstud for disse. Men, som jeg nævnte før, de paalægges jo den Skyldige i første Række, saa dersom han har Noget, bliver det ham, der skal betale. Der gives et Middel — jeg har berørt det ved tidligere Leiligheder — som Overretterne undertiden benytte, naar de finde, at Underrettsdommeren altfor stærkt har ført Underjøggelsen i et galt Spor, og dette Middel er, at tage Sagen fra Underdommeren og beordre ved Resolutionskjendelse, at Sagen for Fremtiden skal behandles af en Sættedommer. Dette sker engang imellem, men kun høist sjældent, for det er jo en saa stærk Desavouering af Underdommerens Behandling, at man kan forstaa, at Retten ikke gjerne gaar dertil. Jeg har derfor troet, at det var langt mildere, naar Sagførerne sagde, at de begjærede en Sættedommer til at optage disse Vidneforklaringer, som der er Tale om i Lovforslaget, saa snart de mente, at Underdommeren havde ledet Sagen i et saadant Spor, at han ikke var ret skikket til at optage Vidneforklaringer; thi man maa erindre, at Vidnernes Forklaringer ikke komme ordret til Protokols, men efter Underdommerens Diktat i den Stikkelse, hvori han opfatter dem. Jeg tror ikke, der kan tvivles derpaa, at det er langt mindre — lad mig sige krænkende for en Underdommer, om en Sagfører forlanger en Sættedommer, end naar han ligefrem bliver afsat ved Reassumptionskjendelse af Overretten. For Resten er det jo slet ikke noget essentielt Punkt i Lovforslaget. Endelig omtalte den meget ærede Minister Lovforslagets § 3 angaaende, at summa appellabilis — om man vil kalde det saaledes — eller den Bestemmelse i den gjældende Lovgivning, at Straffen skal have en vis Størrelse eller angaa visse Forhold, for at Underrettsdommen kan appelleres, at denne Bestemmelse bortfalder. Vi have en tilsvarende Bestemmelse i en Lov, vi nylig have faaet, nemlig Loven af 5te April 1888 angaaende Erstatning for uforkyndt Baretægtsfængsel m. v. I samme Lovs § 3's sidste Stykke finder man samme Regel, at Paaante kan finde Sted uden Hensyn til summa appellabilis, hvilket jo i Tanken er det Samme, som er sagt og ment i Lovforslaget. Man kan tvivles om, hvorvidt det er heldigt